

Víte, co mě napadá, když si na Jardu vzpomenu? Často říkal, že nerad cestuje letadlem, protože si tam připadá naprosto bezmocný. V kritické situaci nemůže pasažér nic dělat, jenom doufat. V autě je to jiné. Když držíte v ruce volant, nohu máte na plynu nebo na brzdě, vždycky je možné nějak zareagovat a nehodu odvrátit. Vidíte, a takhle to dopadlo!

jaro. Ráno, dávno před šestou, už bylo světló. Deset kilometrů dělilo vesnici od okresního města, motor Průšovy škodovky se během cesty ohřál a z topení foukal příjemně horký vzduch. Fotbalové hřiště kousek za nádražím bylo ještě opuštěné, nicméně svěže zelený trávník přímo lákal k tomu trochu se proběhnout.

Bouda pozdravil stadion pokynutím ruky. Před autem byla široká rovná silnice, Průša mířil doleva, k budově textilky. Dal proto znamení o změně směru jízdy, zařadil se do odbočovacího pruhu, přibrazil a nakonec zastavil, aby dal přednost protijedoucímu kamionu. Vzápětí ucítil silný náraz zezadu. Pak všechno překryla tma.

jasné, že je zle. Když jsem ale vylezl z kabiny, ukázalo se to ještě horší než v nejstrašnějších představách. Zbytky toho auta byly až za přední nápravou, všude kolem rostla velikánská skvrna rozlitého benzínu. Pomalu zastavovaly další vozy, během chvilky se objevila i sanitka, ale k těm klukům ve vaku jsme se vůbec nemohli dostat. Nepomohly hevery, prostě nic. Nakonec hasiči přivezli těžkou techniku, já odpojíl návěs a autojeřáb zvedl taháč do výšky. To, co bylo pod ním, už bych nikdy nechtěl vidět.

No, a to je vlastně všechno. Já za to nemohl, jenže moc velká útěcha to není. Nemůžu spát a vážně nevím, jestli si ještě někdy dokážu sednout za volant.

● ● ●

Je to strašný, konstatoval šofér nákladáku. Deset let jsem neměl bouračku a teďka tohle... Ne, prosím, já se nevymlouvám. Jen si to pořád nemůžu seřadit v hlavě. Předemnou byla široká, naprosto přehledná silnice. Po pravé straně jsem měl nádraží, za ním fotbalové hřiště. Posekaná tráva v raním sluníčku vytvářela mezi brankami široký příčný pruh. Vůbec jsem nebyl unavený. Dobře jsem se vyspal, nasnídal, prostě byl jsem fit. Dostal jsem chuť na cigaretu. Vzal jsem krabičku z palubní desky, ale upadl mi zapalovač. Sklonil jsem se pro něj. Vážně, byla to jen chvilka, pár vteřin. Když jsem se zvedl, vidím stoplamy škodovky přede mnou. Vedle bylo dost místa, klidně bych se vešel. Stačilo jen reagovat o okamžik dřív. Prostě jsem do toho auta tůkl. Ne moc. Za normálních okolností by to odnesl tak nárazník, nanejvýš pár plechů blatníku, jenže náraz osobák odhodil do protisměru. A tam ho převálcoval ten kamion.

Já vím, že se k tomu nedá nic říct. Těm klukům už nepomůže, že jsem z toho zoufalej. A že netuším, co dělat dál.

● ● ●

Vyšetřování dospělo k jednoznačnému závěru. Dopravní nehodu způsobil svou nepozorností řidič nákladního automobilu, ostatní účastníci havárie neměli nejmenší možnost tragédii zabránit. Okresní soud

odsoudil obviněného na dva roky odnětí svobody s podmíněným odkladem a na příštích pět let mu zakázal řídit motorová vozidla.

Volant v ruce, noha na brzdě či na plynu, vždycky je možné nějak zareagovat a nehodu odvrátit, říkával kdysi Jaroslav. Neměl pravdu. Některé dopravní situace jsou, bohužel, neřešitelné.

Na památku mladých mužů byly u kraje silnice postaveny dva křížky. Později se však objevily

stížnosti, že rozptylují pozornost projíždějících šoférů, a přišel příkaz k jejich odstranění. Byly přemístěny k novému fotbalovému stadionu, do míst, kde Jaroslav s Liborem jako žáci začínali hrát kopanou na dávném škvárovém plácku.

Jména obětí nehody byla z pochopitelných důvodů změněna.

Foto Václav ŠEBEK

neřešitelná SITUACE

Jaroslavu Průšovi bylo šestadvacet let, byl ženatý a měl tříletého syna. Jeho blízký kamarád Libor Bouda byl dosud svobodný, nicméně se soudilo, že se i jeho mládenecké dny pomalu krátí. Oba hrávali, a to dost slušně, fotbal v základní jedenáctce krajského přeboru. Jaroslav nastupoval na pravém křídle, Libor mu ze zálohy posílal dlouhé přesné přihrávky, trenér o nich tvrdil, že jsou v mužstvu nejlepší a mají na vyšší soutěž. Jenže jim se přestupovat nechtělo a oblékali stále stejné dresy jako kdysi v dorostu.

Průša dělal automechanika, Bouda pracoval coby seřizovač v místní textilce, do práce jezdili většinou společně. Jeden týden bral automobil Jaroslav, druhý Libor, bylo to pohodlnější a v poslední době i levnější než cestovat autobusem.

Den, o kterém vyprávíme, bylo pozdní

● ● ●

Poslyšte, vypovídal řidič kamionu, já vůbec nejel rychle. Konečně, můžete se podívat na tachograf. Jenže ty tuny nákladu nezastavíte na pěti metrech. A dost možná, že jsem ani tolik prostoru neměl. Odbočující osobák, který do té doby poslušně stál na namalované šipce, prostě najednou poskočil a já ho měl před chladičem. Brzdil jsem, slyšel skřípavé třískání plechu, bylo mi